

Апеляційний суд Київської області
через Києво-Святошинський суд Київської області
03170, м. Київ, вул. Мельниченка, 1

Позивач: Громадянин Ірану,
Громадянин Ірану

Відповідач : Публічне акціонерне товариство «Райффайзен
Банк Аваль»
01011, м. Київ, вул. Лескова, 9.
МФО 322904.
Код ЄДРПОУ 234494105.
Засоби зв'язку: невідомі.

**Третя особа без
самостійних вимог 1:** Фізична особа - громадянка України,
Громадянка України

**Третя особа без
самостійних вимог 2:** Приватний нотаріус Київського міського
нотаріального округу
Шевчук Зоя Миколаївна
Адреса: 01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 9 –б,
оф. 11.
Засоби зв'язку: невідомі.

Вид спору: Немайновий (без оскарження наслідків недійсності
правочину).

Дата прийняття рішення Місцевим судом (оголошення вступної та резолютивної частини)	Дата отримання рішення представником Позивача (Скаржником)	Строк подання апеляційної скарги	Останній день подання апеляційної скарги, із врахуванням положень статей 70 і 294 ЦПК та положень КЗпП
25.04.2013 року	30.04.2013 року	10 днів	06.05.2013 року

Апеляційна скарга
на рішення Києво-Святошинського суду Київської області від 25.04.2013 року у справі
№369/302/13-ц

25 квітня 2013 року Києво-Святошинським судом Київської області прийнято рішення у справі №369/302/13-ц з неправильним застосуванням норм матеріального права та порушенням норм процесуального права, внаслідок чого звертаємось до суду апеляційної інстанції із зазначеною апеляційною скаргою.

З метою забезпечення читабельності документу і зручності при викладенні обставин справи та наданні нормативного обґрунтування, застосовано наступні терміни:

Місцевий суд - Києво-Святошинський суд Київської області;

Рішення від 25.04.2013 року – рішення Києво-Святошинського суду Київської області від 25.04.2013 року у справі № 369/302/13-ц;

Кредитний договір - Кредитний договір від 25.06.2007 р. за № 014/0983/81/57139, укладений між Губською С. П. та ВАТ «Райффайзен Банк Аваль»;

Договір іпотеки – договір іпотеки від 25.06.2007 р. до Кредитного договору від 25.06.2007 р. за №014/0983/81/57139;

Житловий будинок – незавершене будівництво житлового будинку;

Конституція - Конституція України, затверджена Законом України від 28.06.1996 р. за №254к/96-ВР із змінами та доповненнями;

ЦКУ - Цивільний кодекс України, затверджений законом України від 16.01.2003 р. за №435- IV;

ЦПК - Цивільний процесуальний кодекс України, затверджений Законом України від 18.03.2004 р. за № 1618-IV;

ЗУ про іпотеку – Закон України «Про іпотеку» від 05.06.2003 р. за № 898 – IV;

Інструкція про порядок вчинення нотаріальних дій – Наказ Міністерства юстиції України «Про затвердження інструкції про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України» від 03.03.2004 р. за № 20/5.

1. Нормативне обґрунтування підстав для скасування рішення Києво-Святошинського суду Київської області від 25.04.2013 року

Місцевим судом у Рішенні від 25.04.2013 року порушено норми процесуального права на сторінці 5 в абзаці 2, при наданні висновку про те, що нотаріус нібито вжила заходів для того, щоб текст правочину, який оскаржується, було перекладено на мову, яку **Позивач** вказав як таку, якою він володіє, а саме - англійську мову.

Однак, зазначені висновки ґрунтуються на припущеннях і омани, що підтверджується наступним.

По-перше. В матеріалах справи відсутні докази того, що **третя особа нотаріус Шевчук Зоя Миколаївна** володіє перською або англійською мовами та має відповідні дипломи перекладача, і тому вона взагалі не могла спілкуватися з **Позивачем** і не могла отримати від нього жодної інформації, а її заява про те, що вона отримала відповідну інформацію від **Позивача** є звичайним введенням суду в оману, і не може бути доказом у справі, як така, що порушує закон внаслідок омани.

По-друге. Висновок про те, що **Позивач** володіє англійською мовою і вказував нотаріусу або будь-якій іншій особі про те, що володіє англійською мовою взагалі не підтверджується жодними доказами і заснований лише на припущеннях, і тому не може бути використаний для доказування і встановлення будь-яких обставин. При цьому, судом не було опитано ні представника **Відповідача**, який був присутній у нотаріуса, ні **третю особу Громадянку України** ні **третю особу нотаріуса Шевчук Зою Миколаївну**, яким чином вони встановили факт володіння **Позивачем** англійською мовою, - особливо враховуючи те, що жоден із них не володіє ні перською ні навіть англійською мовою. В свою чергу, **Позивач** офіційно заявляє, що:

- він вільно володіє лише перською мовою (фарсі), яка є офіційною мовою Ісламської республіки Іран (це є загальновідомий факт і не потребує доказування);
- не володіє англійською мовою, що може підтвердити **третя особа Громадянка України** і посол Ісламської республіки Іран в Україні;
- перекладач з української на англійську мову, який був присутній при підписанні договору, не читав і не перекладав договір навіть англійською мовою, а лише мовчки простояв весь процес оформлення **Договору іпотеки** і лише надав нотаріусу своє свідоцтво перекладача, що можуть підтвердити **третя особа Громадянка України**, два знайомих **Позивача**, які були присутні при оформленні договору, і це може встановити суд, викликавши перекладача і нотаріуса для надання свідчень.

Однак, судом не було проведено жодних дій для встановлення вищевказаних фактів, хоча представник **Позивача** проінформував суд про таку можливість і необхідність під час розгляду справи, і як наслідок, судом прийнято рішення лише на підставі нічим не підтверджених припущень, про те, що **Позивач** володіє англійською мовою, і під час оформлення **Договору іпотеки** здійснювався його переклад на англійську мову.

Таким чином, на нашу думку, судом неповно з'ясовано і не доведено обставини, що мають значення для справи і які суд вважав доведеними, зроблено висновки, що не відповідають обставинам справи, та порушено норми процесуального права при прийнятті **Рішення від 25.04.2013 року**, шляхом його винесення на підставі припущень та явної омани, що є порушенням вимог статей 58-61 і статей 212-213 ЦПК.

Крім того, **Місцевим судом у Рішенні від 25.04.2013 року** порушено норми процесуального права і неправильно застосовано норми матеріального права на сторінці 5 в абзаці 2, при наданні висновку, який був підставою для прийняття рішення, про те, що доказів того, що **Позивач** не володіє українською мовою, англійською мовою володіє лише на побутовому рівні, суду нібито не було надано.

Представник **Позивача** в суді офіційно заявляв про те, що **Позивач** вільно володіє лише перською мовою (фарсі), яка є офіційною мовою Ісламської республіки Іран (це є загальновідомий факт і не потребує доказування), і взагалі є єдиний доказаний факт у всій справі. Все інше, повинні доказувати інші

сторони у справі. Однак, зазначений факт не був взятий судом до уваги і взагалі не використаний для обґрунтування при прийнятті рішення.

При цьому, **Позивач** не може надати суду доказів того, що він не володіє англійською мовою, як не може надати доказів і того, що він не володіє індійською, узбекською, таджикською, німецькою, фінською, іспанською та багато іншими мовами. І яким чином взагалі він може надати такі докази, - на думку суду необхідно, щоб у суд прийшли перекладачі з відповідних мов, задали йому питання, а він кивав головою – розуміє він їх чи ні, або він повинен отримати довідку про те, що він не знає цих мов. Якщо суд знає як можливо доказати цей факт або де отримати таку довідку, яка влаштує суд, то нехай роз'яснить нам як і де, - і **Позивач** обов'язково надасть суду допустимі докази про те, що він не володіє англійською мовою.

Однак, це в принципі не можливо, і саме тому **Позивач** за законодавством не зобов'язаний надавати такі докази.

Навпаки, відповідно до положень статті 1166 ЦКУ, саме особи, які завдали **Позивачу** шкоди своїми діями (а саме, **Відповідач, третя особа Громадянка України і третя особа нотаріус Шевчук Зоя Миколаївна**), та які, внаслідок омани **Позивача** або внаслідок своєї недбалості, допустили обставини, при яких **Позивач** помилився в природі **Договору іпотеки** при його підписанні, повинні надати докази того, що **Позивач** володіє українською або англійською мовою і докази того, що **Договір іпотеки** взагалі перекладався навіть на англійську мову (в матеріалах справи не має жодного підтвердження навіть такого факту).

Однак, судом не здійснено жодних дій щодо зобов'язання **Відповідача, третьої особи Громадянки України і третьої особи нотаріуса Шевчук Зої Миколаївни** надати суду докази того факту, що **Позивач** володіє українською або англійською мовою і докази того, що **Договір іпотеки** перекладався на англійську мову.

Таким чином, на нашу думку, судом, при прийнятті **Рішення від 25.04.2013 року**, неповно з'ясовано і не доведено обставини, що мають значення для справи і які суд вважав доведеними, зроблено висновки, що не відповідають обставинам справи, порушено норми процесуального права, встановленні положеннями пункту 2 статті 160 та положеннями статей 212 і 213 ЦПК, шляхом прийняття необґрунтованого рішення на підставі неправильної оцінки доказів, а також неправильно застосовано норми матеріального права, визначені статтею 1166 ЦКУ (які встановлюють презумпцію вини заподіювача шкоди і його обов'язок доказування відсутності своєї вини), шляхом перекладення обов'язку доказування на **Позивача**, якому завдано шкоду.

Також, **Місцевим судом у Рішенні від 25.04.2013 року** неправильно оцінено або взагалі не оцінено релігійне віросповідання **Позивача**, чим порушено права на гідність і повагу до віри **Позивача**, встановлені положеннями статей 28 і 35 Конституції України і Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», шляхом нанесення образи у виді звинувачення **Позивача** у порушенні ісламських законів (законів шаріату) і законів Ісламської республіки Іран.

Більш того, при прийнятті рішення, судом взагалі не враховано факт, встановлений саме судом, про те, що **Позивач** є громадянином Ісламської республіки Іран, і загальновідомий факт про те, що законодавство Ісламської республіки Іран ґрунтується на Корані і законах шаріату, які не мають меж і кордонів, і тому розповсюджуються на громадянина цієї держави незалежно від того, в якій країні він знаходиться (тобто, громадянин Ірану зобов'язаний дотримуватись законів шаріату, знаходячись в будь-якій країні).

В свою чергу, відповідно до законів шаріату, позика коштів у ріст, відома як «ріба», та пов'язані з цим дії (іпотека, порука, депозит, нотаріальне посвідчення тощо), вважаються мерзенною спритністю, з метою наживи на чужих нестатках і стражданнях та, як і продаж фальшивого золота, абсолютно заборонено Кораном. Стягування відсотків робить багатих людей ще багатішими, а бідних ще біднішими і залежними, остаточно заплутує їх хитросплетеннями боргових обов'язків. Тому мусульманське суспільство створює свої банки, якими розроблені чесні шляхи застосування вкладів і позик, без видання і стягування відсотків за ними, у повній відповідності з найдокладнішими законами шаріату.

«Але Бог дозволив прибуток в торгівлі, а лихву заборонив. Той, до кого дійде це наставляння, і він буде помірний, тому буде за це полегкість: діяльність його перед Богом. А ті, хто звернуться до колишнього, - ті будуть страждальцями у вогні, у ньому вони залишаться навіки» (Коран, сура 2:276).

«Нехай буде проклятий той, хто потурає лихварству, і той, хто сплачує лихву, і той, хто є свідком цьому, і той, хто записує це» (Коран, сури від Абу Дауда).

Таким чином, **Позивач**, який сповідає іслам і є старанним мусульманином і законслухняним громадянином Ірану (жодного разу за все життя не порушував законів ісламу) не міг свідомо порушити закони шаріату і підписати або прийняти участь у підписанні договорів, пов'язаних з лихварством, у тому числі і **Договору іпотеки**.

В свою чергу, суд взагалі не оцінив вищевказані загальновідомі і встановлені факти, пов'язані з релігією **Позивача**, і більш того, зробив висновок про те, що той підписав **Договір іпотеки** «начебто» не розуміючи його суті, - тобто, суд без жодного доказу та підставі власних припущень натякає на те, що **Позивач** свідомо порушив закони шаріату (не отримуючи за це жодної вигоди, оскільки він не отримував кошти, а лише несвідомо передав в іпотеку своє майно, думаючи, що надає згоду або рекомендацію на отримання безпроцентної позики **третьою особою Громадянкою України**), за що його чекає на батьківщині суд і вирок в 20 років тюрми, побиття каменями і вічна ганьба.

На нашу думку, судом, при прийнятті **Рішення від 25.04.2013 року**, неповно з'ясовано і не доведено обставини, що мають значення для справи і які суд вважав доведеними, зроблено висновки, що не відповідають обставинам справи, порушено норми процесуального права, встановлені положеннями пункту 2 статті 160 та положеннями статей 212 і 213 ЦПК, шляхом прийняття необгрунтованого рішення на підставі неправильної оцінки доказів, з одночасним порушенням права на гідність і повагу до віри **Позивача**.

Окремо, **Позивач** вимагає (звертаю увагу на те, що це не є проханням представника, а є вимогою лише **Позивача**) притягнути суддю Волчко А. Я. до відповідальності за образу і порушення права на гідність і повагу до віри **Позивача**.

Крім вищевикладеного, вважаємо, що **Місцевим судом у Рішенні від 25.04.2013 року** неправильно застосовано норми матеріального права при наданні висновків на сторінці 5 в абзаці 4 стосовно правомірності **Договору іпотеки** з точки зору надання згоди **Позивача** на передання частки майна **третьої особи Громадянки України** в іпотеку, а також щодо надання згоди **третьою особою Громадянкою України** на передання частки майна **Позивача** в іпотеку, шляхом підписання **Договору іпотеки**.

Договір іпотеки є трьохстороннім правочином, предметом якого є лише передання в іпотеку часток майна **Позивача** і **третьої особи Громадянки України**.

В свою чергу, згода на передання в іпотеку спільного майна є одностороннім правочином, предметом якого є саме згода на передання в іпотеку спільного майна.

Однак, **Договір іпотеки** не містить жодного одностороннього правочину, предметом якого є згода **Позивача** або **третьої особи Громадянки України** на передання частки спільного майна.

На підставі вищевикладеного заявляємо, що ні **Позивач** ні **третя особа Громадянка України**, за **Договором іпотеки**, не надавали жодної згоди на передання в іпотеку часток спільного майна.

Таким чином, вважаємо, що **Місцевий суд у Рішенні від 25.04.2013 року** помилився щодо природи **Договору іпотеки** і наявності згоди на передання в іпотеку спільного майна, і неправильно застосував норми матеріального права, встановлені положеннями статей 202, 203, 209, 572, 575, 576 і 578 ЦКУ, та положення частини 3 статті 5 та статті 6 ЗУ про іпотеку.

В зв'язку з вищевикладеним вважаємо, що наявні підстави для скасування **Рішення від 25.04.2013 року**, згідно вимог статей 307 і 309 ЦПК.

2. Нормативне обгрунтування підстав для ухвалення нового рішення щодо визнання **Договору іпотеки** недійсним.

По – перше. **Третьою особою нотаріусом Шевчук Зоєю Миколаївною**, при нотаріальному оформленні **Договору іпотеки** було встановлено, що **Позивач** є громадянином Ірану, шляхом ідентифікації **Позивача** згідно паспортних даних.

При цьому, **Позивач** не надавав нотаріусу жодних написаних власноруч або усних заяв про розуміння ним української чи англійської мови і не просив оформлювати жодних документів українською мовою. Тому, в матеріалах справи відсутні будь-які подібні докази.

В зв'язку із зазначеним, **Третя особа нотаріус Шевчук Зоя Миколаївна**, відповідно до положень пункту 9 **Інструкції про порядок вчинення нотаріальних дій**, при посвідченні **Договору іпотеки**, зобов'язана була забезпечити присутність перекладача із знанням фарсі (перської мови) і докази того факту, що **Договір іпотеки** був перекладений **Позивачу** на мову фарсі в повному обсязі.

Однак, при підписанні **Позивачем** вищевказаного документу (який для нього згодом виявився **Договором іпотеки**), був присутній перекладач лише із знанням англійської мови, якою не володіє **Позивач**.

Третя особа Громадянка України лише в загальному описала **Позивачу** те, що потрібна його згода та рекомендація на укладення договору позики між **Відповідачем** і **третьою особою Громадянкою України** (!!!!), як особи, яка перебуває у цивільних відносинах з **третьою особою Громадянкою України**.

При цьому, **Позивачу** не було надано жодної інформації стосовно того, що підписання ним документів, наданих **Третьою особою нотаріусом Шевчук Зоєю Миколаївною та Відповідачем**, стосуватиметься його частини **Житлового будинку** та його застави.

В свою чергу, **третя особа Громадянка України** повідомила **Позивача** про те, що він підписує лише згоду та рекомендацію її особи, для укладення нею договору безвідсоткового займу, на що погодився **Позивач** і підписав документ.

Однак, суд повинен враховувати той встановлений факт, що **Позивач** є громадянином Ісламської республіки Іран, і загальновідомий факт про те, що законодавство Ісламської республіки Іран ґрунтується на Корані і законах шаріату, які не мають меж і кордонів, і тому розповсюджуються на громадянина цієї держави незалежно від того в якій країні він знаходиться (тобто, **Позивач** зобов'язаний дотримуватись законів шаріату, знаходячись в будь-якій країні).

В свою чергу, відповідно до законів шаріату, позика коштів у рїст, відома як «рїба», та пов'язані з цим дії (іпотека, порука, депозит, нотаріальне посвідчення тощо), вважаються мерзенною спритністю з метою наживи на чужих нестатках і стражданнях та, як і продаж фальшивого золота, абсолютно заборонено Кораном

Таким чином, **Позивач**, який сповідає іслам і є старанним мусульманином і законслухняним громадянином Ірану (жодного разу за все життя не порушував законів ісламу) не міг свідомо порушити закони шаріату і підписати або прийняти участь у підписанні договорів, пов'язаних з лихварством, у тому числі і **Договору іпотеки**, який є забезпеченням договору про лихву.

На підставі вищевикладеного заявляємо, що **Позивач** не мав наміру підписувати **Договір іпотеки** та вважав при його підписанні, що надає згоду та підписує документи, стосовно його згоди на отримання безвідсоткової позики **третьою особою Громадянкою України**, які необхідні для укладення **третьою особою Громадянкою України Кредитного договору з Відповідачем**, і які не стосуються майна **Позивача**.

Враховуючи вищезазначене вважаємо, що **Позивач** помилявся щодо правової природи підписаного документу, який виявився **Договором іпотеки**, а також стосовно прав та обов'язків сторін за цим документом, тобто помилявся щодо обставин, які мають істотне значення, що згідно вимог статті 229 **ЦКУ**, свідчить про наявність підстав для визнання **Договору іпотеки** недійсним.

По – друге. **Відповідач** та **третя особа Громадянка України**, підписуючи **Договір іпотеки** не врахували того, що згідно вимог частини 3 статті 5 та статті 6 **ЗУ про іпотеку**, в іпотеку **Відповідачу** можливо було передати лише частини **Житлового будинку**, які виділені в натурі, або без виділення в натурі, при наявності нотаріальної згоди одного співвласника на передання частки іншого співвласника в іпотеку.

Однак, частини **Житлового будинку Позивача та третьої особи Громадянки України**, на момент підписання **Договору іпотеки**, не були виділені в натурі.

В свою чергу, **Договір іпотеки** є трьохстороннім правочином, предметом якого є лише передання в іпотеку часток майна **Позивача і третьої особи Громадянки України**, кожним із них окремо.

При цьому, згода на передання в іпотеку спільного майна є одностороннім правочином, предметом якого є саме згода на передання в іпотеку спільного майна.

Однак, **Договір іпотеки** не містить жодного одностороннього правочину, предметом якого є згода **Позивача або третьої особи Громадянки України** на передання частки спільного майна, і в матеріалах справи відсутні відповідні документи, що можуть підтвердити факт згоди.

На підставі вищевикладеного заявляємо, що ні **Позивач** ні **третя особа Громадянка України**, за **Договором іпотеки**, не надавали жодної згоди на передання в іпотеку часток спільного майна, що свідчить про те, що **третя особа Громадянка України та Відповідач** помилились стосовно істотної умови **Договору іпотеки** – предмету **Договору іпотеки (Позивач, як зазначалось вище, взагалі був переконаний, що підписує документи, які не стосуються його майна),** оскільки вважали, що зазначені частки виділено в натурі.

Враховуючи вищевикладене та вимоги статей 203 та 229 **ЦКУ** вважаємо, що наявні підстави для визнання **Договору іпотеки** недійсним, в зв'язку з тим, що **Договір іпотеки** було підписано під впливом помилки (зі сторони **Позивача**, а у випадку не виділення в натурі часток **Житлового будинку** та відсутності нотаріальної згоди співвласників, - і зі сторони **Відповідача та третьої особи Громадянки України**) та можливого обману, що зумовлює визнання такого договору недійсним.

Враховуючи вищевикладене, на підставі положень статей 8, 55 та 129 **Конституції**, вимог статей 15 та 16 **ЦКУ** і статей 1, 3, 11, 15, 107, 291-295 **ЦПК**, та

з урахуванням положень статей 28 і 35 Конституції України, Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», положень статей 92, 202, 203, 209, 229, 230, 237, 572, 575, 576, 578 і 1166 **ЦКУ**,

статей 58-61, 160, 212 і 213 ЦПК, вимог частини 3 статті 5 та статті 6 ЗУ про іпотеку, та пункту 9 Інструкції про порядок вчинення нотаріальних дій,

ПРОШУ:

1. Скасувати рішення Києво-Святошинського суду Київської області від 25.04.2013 року у справі №369/302/13-ц.
2. Ухвалити нове рішення, яким визнати недійсним договір іпотеки від 25.06.2007 р. до Кредитного договору від 25.06.2007 р. за № 014/0983/81/57139.

Додатки:

1. Оригінал квитанції про сплату судового збору.

Представник Позивача
(довіреність в матеріалах справи)

В. К. Марініч

«05» травня 2013 р.